

Εμείς για πόσο ακόμα θα τους δικαιώνουμε?

Θέλω να θέσω μια ερώτηση την οποία την απευθύνω ρητορικά στους γιατρούς του ΕΣΥ:

Κράτος και Υπουργείο μας θεωρούν άβουλα και ηλίθια όντα. Εμείς για πόσο ακόμα θα τους δικαιώνουμε?

Πουλημένες ηγεσίες που αντί να αναλαμβάνουν το καθήκον για το οποίο εκλέχθηκαν προσπαθούν να αξιοποιήσουν ιδιοτελώς τις θέσεις τους, υπουργικά τσιράκια που δεν διστάζουν να ξεπουλήσουν ψυχές και αξιώματα προκειμένου να προωθήσουν τις προσωπικές τους φιλοδοξίες και τα δικά τους μικροκομματικά και οικονομικά συμφέροντα.

Υπουργός με ιδιαίτερη έφεση στις κορδέλες και τα εγκαίνια μονάδων τα οποία όμως ποτέ δεν λειτούργησαν όπως όφειλαν ελλείψει στελέχωσης με ανθρώπινο δυναμικό και εξοπλισμό.

Υποσχέσεις για χιλιάδες προσλήψεις που κατά διαστήματα ανακοινώνονται αλλά που δεν υλοποιούνται και μηρυκασμό των υποσχέσεων αυτών σε τακτά χρονικά διαστήματα εφαρμόζοντας την γνωστή Γκεμπελική συνταγή ότι επαναλαμβάνοντας συχνά ένα ψέμα στο τέλος θα θεωρηθεί σαν αλήθεια.

Υποσχέσεις και δηλώσεις του Υπουργού για την διαφύλαξη του (αναγνωρισμένα) πενιχρού μας εισοδήματος από την μια και από την άλλη η επικείμενη φορολόγηση των εφημεριών με συντελεστή 40%

Αναγνώριση από τον Υπουργό ότι οι συνθήκες εργασίας των γιατρών του ΕΣΥ αποτελούν εργασιακό μεσαίωνα και ταυτόχρονα διανύουμε την 4η εξάμηνη αναστολή της εφαρμογής της Ευρωπαϊκής (και Εθνικής) Νομοθεσίας για τον μέγιστο προβλεπόμενο εβδομαδιαίο χρόνο εργασίας!

Ένα Ελεγκτικό Συνέδριο το οποίο χρονοτριβεί να δημοσιεύσει την απόφασή του για το θέμα των εφημεριών μας και λειτουργεί ως δεσμοφύλακας του Υπουργείου κρατάει τους νοσοκομειακούς γιατρούς σε εργασιακή ομηρία με αβέβαιη την αποπληρωμή των δεδουλευμένων εφημεριών.

Ελλείψει κονδυλίων τα αρμόδια Υπουργεία αδυνατούν να συζητήσουν καν για θέματα μισθολογίου των γιατρών του ΕΣΥ - ωστόσο τα κονδύλια βρέθηκαν για την 3η μισθολογική αύξηση στους δικαστικούς μέσα σε ένα χρόνο! Βέβαια ο δικαστικός κλάδος είναι πιο μαχητικός κι εξ άλλου με τα όσα σκάνδαλα αποκαλύπτονται καθημερινά είναι φρόνιμο η Κυβέρνηση να συντηρεί καλές σχέσεις με τους δικαστικούς...

Αλλά "αυτοί" την δουλειά τους κάνουν. Στη βράση κολλάει το σίδερο (μετάφραση: "ότι προλάβουμε" ή αλλιώς "ότι φάμε, ότι πιούμε κι ότι αρπάξει ο").

Το ερώτημα είναι, **ΕΜΕΙΣ τι κάνουμε ?**

- Τους δικαιώνουμε στο ότι οι γιατροί είναι ηλίθια και άβουλα όντα?
- Ότι μπορούν να μας εμπαιξουν επί σειρά ετών κι εμείς να το δεχόμαστε?
- Ότι "αναγνωρίζουν" τον εργασιακό μεσαίωνα που βιώνουμε αλλά με παράνομες αποφάσεις και τροπολογίες τον διαιωνίζουν ?
- Ότι "αναγνωρίζουν" το πενιχρό του εισοδήματός μας αλλά σκοπεύουν να φορολογήσουν τις εφημερίες μας με 40% ?
- Και το χειρότερο απ' όλα... ότι δεν έχουμε καν την αξιοπρέπεια να βροντοφωνάξουμε την αντίθεσή μας σε όλα αυτά και να διεκδικήσουμε δυναμικά τα απόλυτα δίκαια και λογικά αιτήματά μας !

Είναι παράλογο να ζητάμε το αυτονόητο ενός αξιοπρεπούς μισθού και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας?

Λένε, τιμή δεν έχει η αγάπη. Ποία όμως η τιμή της ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ μας?

- Αξίζει να τα "έχουμε καλά" με Διευθυντές και Διοικητές και να πουλάμε την αξιοπρέπεια μας με το να μη σηκώνουμε κεφάλι να διεκδικήσουμε τα αυτονόητα ?
- Είναι αξιοπρεπές να επιλέγουμε τα απάνθρωπα ωράρια εργασίας και να μας βλέπουν τα παιδιά μας όποτε και άμα λάχει να μην εργαζόμαστε ?
- Είναι έντιμο να στρέφονται γιατροί (για όσους το κάνουν) στην παραοικονομία και με φακελάκια να εξασφαλίζουν αυτά που θα έπρεπε να λαμβάνουν ? (Ιδιαίτερα για αυτή την 5η φάλαγγα των "συναδέλφων" δεν μπορώ παρά να αυτολογοκρίνω τις απόψεις μου - είναι αυτοί που "έχουν λύσει το οικονομικό τους" και δεν συμμετέχουν ή και χλευάζουν ακόμα για τις όποιες διεκδικήσεις μας).

Συνάδελφοι έχουμε ή δεν έχουμε αξιοπρέπεια ?

Όποιος δεν είναι σίγουρος για τον ορισμό της αξιοπρέπειας ας ανατρέξει σε λεξικό - δεν θα προσβάλλω την νοημοσύνη σας δίνοντας την έννοια της λέξης. Οφείλουν όλοι να την γνωρίζουν αλλά και να την διαθέτουν.

Στο προσεχές μέλλον, τον Σεπτέμβρη για να είμαστε πιο σαφείς, θα αντιμετωπίσει ο ιατρικός κλάδος την τελευταία από μια σειρά κρίσεων. Και τίθεται (πάλι) το εξής απλό ερώτημα: ΕΜΕΙΣ τι θα κάνουμε ?

- Θα δεχθούμε τον περαιτέρω εξευτελισμό και την απαξίωση ?
- Θα σιωπήσουμε σαν ηλίθια και άβουλα όντα μπροστά στους νέους και βελτιωμένους εμπαιγμούς ?
- Θα αφήσουμε (ως συνήθως) τις όποιες κινητοποιήσεις στους λίγους "γραφικούς" να διεκδικήσουν τα ΔΙΚΑ μας αιτήματα?
- Θα ψηφίσουμε όλοι (ως είθισται) για αγωνιστικές κινητοποιήσεις στις Συνελεύσεις αλλά όταν φτάσει η στιγμή της κινητοποίησης θα χωθούμε πάλι στις τρύπες μας να μη μας κάνει "ντα" η ιεραρχία ή για να μη ζημιωθούμε κάποιο μεροκάματο? Ή θα επικαλεστούμε το συμφέρον των ασθενών για να δικαιολογήσουμε την λιποταξία μας? Ποίο είναι άλλωστε το συμφέρον των ασθενών? Να τους περιθάλλει (δήθεν) ένας εξαθλιωμένος, άγρυπνος και εξουθενωμένος γιατρός ή να έχουν την περιθάλη που δικαιούνται?

Ο ιατρικός κλάδος έχει την δύναμη να διεκδικήσει τα αυτονόητα δικαιώματά του και ανθρωπίνες συνθήκες εργασίας. Την αξιοπρέπειά μας ΔΕΝ την διεκδικούμε - ή την έχουμε ή δεν την έχουμε! Και όσοι δεν την έχουν, προφανώς δεν αγωνίζονται και δεν θα είναι μαζί μας. Το πρόβλημα είναι δικό τους αλλά δεν θα πρέπει να αποτελέσουν τροχοπέδη στους δικούς μας αγώνες. Ας κάνουν στην άκρη κι ας κρυφτούν κάτω από τις πέτρες τους!

Οι κινητοποιήσεις στο άμεσο μέλλον πρέπει να είναι αυτές που αρμόζουν σε ένα κλάδο εργαζομένων που έχει ανεχθεί πάρα, μα πάρα, πολλά από τους εμπαιγμούς και την απαξίωση του Κράτους. Με μαζικές και συνειδητοποιημένες κινητοποιήσεις μπορούμε να πετύχουμε τα νόμιμα κατοχυρωμένα, λογικά και αυτονόητα δικαιώματα και αιτήματά μας.

- Είναι ξεφτίλα για το Υπουργείο να αγωνίζονται οι γιατροί για απόλυτα νόμιμα και λογικά αιτήματα.
- Είναι ξεφτίλα για το Κράτος να διεκδικούν εργαζόμενοι την εφαρμογή των Νόμων του Κράτους
- Είναι όμως ότι πιο ποταπό να σιωπούμε, να συναινούμε με τις πράξεις μας, να ανεχόμαστε την πάσα αδικία και να μην αγωνιζόμαστε για το δίκαιο μας! Τότε θα είμαστε όντως για φτύσιμο σαν κλάδος και σαν άνθρωποι!

Δεν αρκεί να λέμε "φτάνει πια"

Έρθε η στιγμή να το βροντοφωνάξουμε.

Έρθε η ώρα να κάνουμε την αγανάκτησή μας πράξη διεκδίκησης.

ΥΓ: ΔΕΝ ζητώ συγγνώμη για το ομολογουμένως επιθετικό ύφος μου. Δεν με ενδιαφέρει άλλωστε η γνώμη αυτών που διασύρουν, ξεπουλάνε και μολύνουν το κλάδο μας με την παρουσία τους. Επίσης, η αγανάκτησή μου δεν φέρει κομματικούς ή παραταξιακούς υπαινιγμούς - η αξιοπρέπεια δεν έχει άλλωστε κομματική ταυτότητα όπως δεν έχουν και οι συνθήκες κάτω από τις οποίες κρατάμε ζωντανό το ΕΣΥ.

Με συναδελφικούς χαιρετισμούς,
Κώστας

Κώστας Γιαννάκας
Γραμμ. της Ένωσης Ιατρών Νοσοκομείων Αχαΐας